

Kutja kände vi den redan, och sträckan från Korla till ståndlägret n:r 70 vid Kum-daria eller 23,5 mil, hade vi likaledes tillryggalagt. För den rekognoscering med bilar som stod under befäl av Yew och Kung gällde det sålunda att framtränga till Su-lo-hos ändsjö, dit avståndet från läger n:r 70 uppgick till nära 40 mil fågelvägen. I verkligheten förmådde de, på grund av brist på motorolja, icke att åka längre än till Altmisch-bulak, dit avståndet i rak linje är 14,5 mil, men för dem och alla deras slingerbultar väl tre gånger så långt. Från ändsjön fram till Tun-hwang återstå 17,5 mil och från sistnämnda stad till Anhsi ytterligare 11,5. Vad vi gått miste om under sommarens bemödanden var alltså hela sträckan mellan Altmisch-bulak och Anhsi eller 54 mil, lika långt som mellan Stockholm och Trälleborg fågelvägen.

För bilar med tillräckliga förråd av bensin och olja är 54 mil ingenting att tala om — på europeiska eller amerikanska vägar. Men i de trakter av Centralasien, där intet spår av vägar finnes, kan en sträcka av 54 mil vara ett fruktansvärt avstånd.

Den 8 september 1934 hade hela expeditionen, utom Hummel och Bergman, vilka återvänt hem, samlats i Urumtji, men det skulle dröja ännu en och en halv månad innan vi befriades ur denna rysliga stad. Generalguvernören, Sheng-Shih-tsai, yrkade på att vi skulle återvända över Etsin-gol samma väg vi kommit. Han varnade för vägen mellan Hami och Anhsi, där, vid Hsing-hsing-hsia på gränsen mellan Sinkiang och Kansu, ett organiserat rövarband om sextio man slagit